

Arrest

nr. 230 586 van 19 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 25 oktober 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 oktober 2019.

1.2. Op 27 november 2019 nam de commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot de kennelijke ongegrondheid van het beroep. Deze beslissing werd op 28 november 2019 per drager aan verzoeker overgemaakt.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Albanees staatsburger afkomstig uit Mamurres. U woonde met uw gezin in Laç. De familie van uw moeder werd politiek vervolgd tijdens het communisme. Vier van haar broers werden om het leven gebracht door het toenmalige regime. Verscheidene van haar familieleden werden naar werkkampen gestuurd. De familie van uw vader was alom gerespecteerd. Vanaf haar oprichting in 1990 tot 2004 was u lid van de Democratische Partij (DP). U was enkele keren lid van een kiescommissie tijdens verkiezingen. Van 2001 tot 2004 was u voorzitter van de DP in uw wijk in Laç. Aangezien u een trouwe partijsoldaat was en uit een gerespecteerde familie stamde, werd u eind 2001, begin 2002 gevraagd om als chauffeur voor de gemeente Laç te werken. In de praktijk was u de chauffeur van de burgemeester. U werkte eerst voor Ba. R. en later voor Luigj Isufi. Vier jongemannen, R. T., B. L., T. B. en Be. P., die al sinds mensenheugenis in Laç woonden, waren jaloers op uw job. Zij konden niet aanvaarden dat u, die uit een ander dorp afkomstig was, deze job had gekregen. Bovendien waren zij allen aanhanger van Valentin Lleshi, kandidaat van de Socialistische Partij (SP) in Laç. Als zij erin zouden slagen u te doen vertrekken, zouden er minder stemmen naar de DP gaan, hetgeen de SP goed zou uitkomen. De vier mannen begonnen u en uw familie onder druk te zetten. Zij lieten kogels en dreigbriefjes achter, staken de banden van uw voertuig plat, beledigden u op straat. U kon deze situatie moeilijk het hoofd bieden en stapte naar politiecommissaris Altin Çato. Hij zei dat het om zware criminelen ging, waar de autoriteiten niets tegen konden beginnen. Hij riep Ba. R., Luigj Isufi, Valentin Lleshi alsook de pastoor van Laç samen, allen katholieken. Alle aanwezige mannen beloofden volgens de Kanun de nakende verkiezingscampagne vreedzaam en zonder incidenten te laten verlopen. Amper twee uur later maakten de vier jongemannen, uw belagers, u duidelijk dat u en uw gezin de stad meteen dienden te verlaten. Op aanraden van Luigj Isufi ging u een week tot tien dagen naar Griekenland. Luigj Isufi werd verkozen tot burgemeester. Toen u terugkeerde werden uw belagers nog agressiever. Op 27 augustus 2004 reden uw vier belagers u klem met twee voertuigen. Toen u uitstapte, zette R. T. zijn pistool tegen uw hoofd en dreigde ermee u te doden. Hij gaf aan dat u schuldig was aan het feit dat Isufi was verkozen. Hij dreigde ermee uw minderjarige dochter als prostituée in Italië op straat te zetten. Uiteindelijk lieten uw belagers u gaan. U voelde zich vernederd. U was buiten zinnen. Een half uur later kocht u een automatisch wapen. Daarna ontmoette u uw neef, N. M.. Hij vroeg wat er scheelde en u legde uit wat er gebeurd was. Uw neef ging naar het café waar R. en B. zich bevonden. Even later arriveerde u met de auto. Uw neef nam het automatisch wapen uit uw wagen en begon te schieten. U nam het wapen uit zijn handen. U weet niet of u zelf ook geschoten hebt. U gooide het wapen op de grond. U en uw neef zetten het op een lopen, elk een andere kant uit. Uw broer S. kwam ter plaatse, stapte in uw wagen, pikte u even later op en hielp u vluchten. Na zich 24 uur verborgen te hebben gehouden, begaf u zich naar uw zus in het dorp Zejmen. Uw zus vertelde u dat L. S., iemand die toevallig ook in het café aanwezig was, bij het incident om het leven was gekomen. De vader van uw neef N. meende dat N. in uw plaats gehandeld had en eiste dat u alle schuld op u zou nemen. Op 23 januari 2005 werd uw neef N. beschoten. Hij werd geraakt door zes of zeven kogels. Hij werd overgebracht naar een gespecialiseerd ziekenhuis in Tirana, waar hij op 15 februari 2005 aan zijn verwondingen is overleden. Sinds het incident leeft uw familie opgesloten. Op 16 juni 2005 werd Ol., de zoon van uw broer, beschoten in de buurt van zijn woning door iemand die was gestuurd door de mannen die ook u viseerden. De dader werd gearresteerd door de politie. Op 17 september 2005 werd u door de rechtbank van Kurbin bij verstek tot een gevangenisstraf van 25 jaar veroordeeld wegens moord met voorbedachten rade. Uit angst voor bloedwraak door de familie van de slachtoffers is er nooit iemand van uw familie naar de rechtbank geweest. De rechter, D. M., is de peter van R. T.. De hele rechtszaak en alle bewijzen werden in elkaar gestoken door uw belagers in samenspraak met de rechter. Uw advocaat tekende beroep aan tegen het vonnis. Rechter T. N. van het Hof van Beroep van Tirana vroeg 10.000 euro om uw zaak in beroep te behandelen. Uw familie betaalde het bedrag. Het Hof van Beroep bevestigde het vonnis in eerste aanleg. De rechter liet verstaan dat hij van de tegenpartij 15.000 euro had ontvangen. U leefde tot september 2008 ondergedoken in Albanië. Daarna vertrok u naar Griekenland. In oktober 2008 reisde u verder naar België. Omdat uw minderjarige kinderen een paspoort zouden kunnen verkrijgen zonder uw toestemming, vroeg uw (ex-)echtgenote, Do. K. (O.V. (...)) in 2007 of 2008 de echtscheiding aan. Omdat u ondergedoken leefde, woonden jullie bovendien al drie jaar niet meer samen. Uw ex-echtgenote diende op 6 mei 2008 een verzoek om internationale bescherming in. Op 21 oktober 2008 werd zij erkend als vluchteling. Op 10 juni 2009 diende uw oudste dochter, Br. L. ((...)), een verzoek om internationale bescherming in. Op 14 december 2009 werd zij erkend als vluchteling. U bleef verder illegaal in België wonen. U had geen vast adres maar zag wel geregeld uw kinderen. Af en toe werkte u in het zwart. Sinds drie jaar hebt u een relatie met een Belgische vrouw. Op 18 juli 2019 werd u in België gearresteerd nadat er een internationaal

aanhoudingsbevel voor u was uitgevaardigd. De Albanese autoriteiten hebben uw uitlevering verzocht. Op 10 oktober 2019 diende u vanuit de gevangenis in Antwerpen een verzoek om internationale bescherming in. In geval van terugkeer naar Albanië vreest u geëxecuteerd te worden door B. L., T. B. of Be. P.. R. T. werd enkele jaren geleden zelf vermoord. Zelfs in de gevangenis zal u niet veilig zijn aangezien hun invloed tot in de gevangenis reikt. Daarnaast vreest u het slachtoffer te worden van een bloedwraak met de familie van L. S..

U bent niet in het bezit van identiteitsdocumenten. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een attest van de gemeente Kurbin dat bevestigt dat u van 1 maart 2002 tot 27 augustus 2004 werkte als chauffeur voor de gemeente; een volmacht van u aan uw advocaat Di. L. d.d. 16 februari 2005 om u te vertegenwoordigen en te verdedigen voor de rechtbank; een beslissing van het bureau van de procureur van het gerechtelijk district Kurbin d.d. 4 mei 2005 tot stopzetting van het strafonderzoek naar de moord op N. M.; een attest van het universitair ziekenhuis van Tirana d.d. 23 september 2019 dat de hospitalisatie en het overlijden van N. M. bevestigt; een verklaring van Ba. R. d.d. 20 september 2019 waarin hij bevestigt dat u lid was van de DP, als chauffeur voor de gemeente werkte, en een conflict had met de familie T.; een aanbevelingsbrief van de DP, afdeling Kurbin d.d. 16 september 2019. Op 20 november 2019 maakte uw advocaat nog de vertalingen van volgende documenten over: het uitleveringsverzoek van de Albanese autoriteiten d.d. 22 juli 2019; een verslag van parket van Kurbin van de feiten van 27 augustus 2004; het vonnis van de Arrondissementsrechtbank van Kurbin d.d. 27 september 2005 waarbij u tot een gevangenisstraf van 25 jaar wordt veroordeeld wegens moord met voorbedachten rade onder bijzondere omstandigheden en illegaal wapenbezit; het bevel van het parket van Kurbin d.d. 31 mei 2006 ter uitvoering van dit vonnis; een rechtzetting d.d. 24 juli 2017 met betrekking tot uw geboortedatum die verkeerd werd genoteerd in het vonnis van 2005; een uittreksel uit een databank met uw persoonsgegevens en uw aanhoudingsbevel; en een overzicht van de artikelen van het strafwetboek op basis waarvan u werd veroordeeld.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 15 februari 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit uw gedrag geenszins een nood aan internationale bescherming blijkt. Uit uw verklaringen en uit de stukken in uw administratief dossier blijkt dat u op 27 september 2005 bij verstek tot een gevangenisstraf van 25 jaar werd veroordeeld voor feiten begaan op 27 augustus 2004. U verklaarde dat u van 2004 tot 2008 ondergedoken leefde in Albanië. Nooit bood u zich aan aan de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 15). In oktober 2008 reisde u naar België, waar u sindsdien onafgebroken verblijft (CGVS, p. 3-4). U bent dus al 15 jaar voortvluchtig, waarvan u er al 11 in België verblijft. Op 18 juli 2019 werd u opgepakt en opgesloten in de gevangenis van Antwerpen met het oog op uw uitlevering naar Albanië. Pas op 10 oktober 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in. Uw verklaring dat u wel overwoog om internationale bescherming aan te vragen maar dat uw familieleden het u afraadden en dat u geen beroep kon doen op juridisch advies (CGVS, p. 6), kan geenszins worden weerhouden, gelet op uw lange verblijf in België en het gegeven dat uw ex-echtgenote en kinderen als vluchteling werden erkend in België. Van iemand die zijn land heeft verlaten met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming, kan worden verwacht dat hij al het nodige doet om zich terdege te informeren over de in dit verband te volgen stappen. Dergelijk laattijdig verzoek om internationale bescherming lijkt dan ook te zijn ingediend teneinde de uitvoering van een op handen zijnde beslissing die tot uw verwijdering zou leiden uit te stellen of te verijdelen. Dit is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor

vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorgaande bevindingen ondermijnen bijgevolg ernstig uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het bijzonder.

Daarnaast is het frappant dat waar u liet uitschijnen dat een politieke vete aan de grondslag van de feiten op 27 augustus 2004 lag (CGVS, p. 9-10), hierover in het vonnis met geen woord gerept wordt. Ook uw dochter en uw ex-echtgenote verwezen op geen enkel moment naar een politieke rivaliteit die aan de oorzaak van de feiten zou liggen. Ook uw bewering dat R. T. u eerder op de dag bedreigde door een pistool tegen uw hoofd te plaatsen, vindt in de processen-verbaal waar in het vonnis van 27 september 2005 naar verwezen worden, geen enkele weerslag. Nochtans beweerde u dat heel de stad gezien heeft dat er een pistool tegen uw hoofd werd geplaatst (CGVS, p. 9). Voorts stemt uw versie van de feiten niet overeen met het overzicht van de feiten in het vonnis. In het vonnis wordt immers gewag gemaakt van een tweede wapen, een pistool, waarvan op de plaats delict drie kogelhulzen werden teruggevonden. U maakte hiervan geen enkele melding. U beweerde dat toen u aan het café aankwam uw neef N. M. het vuur opende met uw automatisch wapen. U zou het wapen uit zijn handen genomen hebben en het op de grond gegooid hebben. U kon niet zeggen of u al dan niet zelf ook geschoten had (CGVS, p. 10). Dat u niet zou weten of u zelf al dan niet geschoten hebt, is op zich reeds volstrekt ongeloofwaardig. Het gegeven dat er nog met een tweede wapen werd geschoten ondergraaft uw uitleg dat u enkel het automatische wapen uit de handen van uw neef getrokken zou hebben, eens te meer. Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat u de feiten in een andere context probeert te plaatsen en dat u uw eigen aandeel in de feiten tracht te minimaliseren.

Voorts kan aan uw bewering dat uw veroordeling in elkaar werd gestoken door uw vier belagers en rechter D. M., de peter van R. T., in een visrestaurant geen enkel geloof gehecht worden. U beweerde dat D. M. uw vonnis uitsprak (CGVS, p. 14). Het vonnis van de rechtbank van Kurbin d.d. 27 september 2005 dat door uw advocaat daags na het persoonlijk onderhoud werd overgemaakt, vermeldt namelijk dat de rechtbank van Kurbin tijdens de zitting was samengesteld uit voorzitter Gr. Le. rechter N. C. en rechter E. Dh.. De naam van D. M. wordt nergens vermeld. Niet alleen blijkt uit het vonnis dat er drie rechters zich over uw zaak bogen, tevens blijkt dat u verdedigd werd door uw advocaat, hetgeen u overigens zelf bevestigde. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u geen enkel begin van bewijs van de door u beweerde corruptie of beïnvloeding van uw rechtszaak aanbracht.

Wat er ook van zij, u hebt geenszins aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Albanië in geval van problemen met B. L., T. B. en Be. P. geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten. U beweerde weliswaar dat u begin jaren 2000 naar politiecommissaris Altin Çato was gestapt nadat u herhaaldelijk bedreigd en geïntimideerd was door hen. De commissaris zou u geantwoord hebben dat hij niets tegen hen kon beginnen aangezien het om zware criminelen ging (CGVS, p. 9-11). Echter, uit niets blijkt dat u in geval van problemen met deze personen actueel anno 2019 geen beroep zou kunnen doen op de hieronder geciteerde beschermingsmogelijkheden.

Ook voor wat betreft uw vrees bij terugkeer naar Albanië het slachtoffer te worden van een bloedwraak door de familie van L. S., dient te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk gemaakt hebt dat u hiervoor geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten. U stelde dat de autoriteiten u nooit zouden beschermen. U verwees daarbij naar een incident van een tiental jaar geleden waarbij een misdadiger vier politieagenten doodde en naar een incident van twee jaar terug waarbij een gedetineerde in de gevangenis door een scherpschutter vermoord werd. Vervolgens gaf u zelf toe dat deze incidenten geen enkel verband houden met uw zaak (CGVS, p. 17).

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk

moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Betreffende uw verwijzingen naar een incident waarbij vier agenten gedood werden en naar een incident waarbij een gedetineerde in zijn cel door een sluipschutter gedood werd, kan er worden vastgesteld dat deze informatie de inhoud van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, niet kan weerleggen en niet kan besluiten tot de afwezigheid van doeltreffende bescherming vanwege de autoriteiten in Albanië. Hoewel de staat verplicht is doeltreffende bescherming aan zijn burgers te

bieden, is deze verplichting niet absoluut en kan dit niet worden begrepen als een resultaatsverbintenis (RvV nr. 190.522 van 8 augustus 2017). Zo houdt het begrip doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet niet in dat er op het grondgebied van het land geen machtsmisbruik mag worden vastgesteld maar moet dit worden begrepen als de verplichting voor deze staat om alles in het werk te stellen om deze feiten te voorkomen of te vervolgen en te bestraffen (CCE, arresten nr. 76466 van 5 maart 2012 en nr. 91669 van 19 november 2012). Met andere woorden, het feit dat de autoriteiten in bepaalde omstandigheden hun bescherming niet volledig konden garanderen, betekent niet dat deze bescherming in het algemeen en in uw geval in het bijzonder niet doeltreffend is. Aangezien Albanië een beschermingssysteem heeft ingevoerd en het niet blijkt dat u er geen toegang toe kunt hebben, dient u te bewijzen dat u persoonlijk niet in staat was u te beroepen op doeltreffende bescherming vanwege uw autoriteiten. In casu is dit echter niet het geval. Overigens kan nog gewezen worden op de op het Commissariaatgeneraal beschikbare informatie betreffende de moord op vier politieagenten in 2009 dat de dader meteen werd gevat en veroordeeld werd tot een levenslange gevangenisstraf, die weliswaar later werd omgezet in een celstraf van 25 jaar.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Het gegeven dat u van 2002 tot 2004 als chauffeur voor de gemeente Kurbin werkte, wordt niet betwist. De verklaring van Ba. R. betreft een subjectieve weergave. In zijn verklaring stelt hij weliswaar dat u een dispuut had met de familie T., die van SP-signatuur is, maar hij spreekt zich geenszins uit over de ware aanleiding van het incident. De verklaring van de DP bevestigt dat u lid was van de partij maar niets meer dan dat. Het gegeven dat u een volmacht gaf aan uw advocaat om u te verdedigen in de rechtbank wordt niet betwist. Het attest van het universitair ziekenhuis van Tirana bevestigt dat N. M. aldaar overleden is na verwonding door een vuurwapen, maar zegt niets over de omstandigheden waarin dit gebeurde. De beslissing van de procureur van het gerechtelijk district van Kurbin vermeldt dat het strafonderzoek naar de moord op N. M. wordt stopgezet omdat het na onderzoek niet mogelijk bleek de dader te identificeren. Nergens blijkt uit dit document of uit de andere door u neergelegde documenten dat er enig verband bestaat tussen de schietpartij op 27 augustus 2004 en de moord op N. M. in 2005. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat het feit dat de dader in een strafonderzoek niet wordt gevonden veel oorzaken kan hebben, en geenszins volstaat om te besluiten tot onwil of onvermogen van de autoriteiten om bescherming te bieden aan u of uw familie. De overige stukken tonen aan dat u in 2005 werd veroordeeld voor moord met voorbedachten rade en dat er thans een uitleveringsverzoek voor u hangende is.

Ten slotte kan met betrekking tot het feit dat uw ex-echtgenote en uw dochter erkend werden als vluchteling nog worden opgemerkt dat elk dossier op zijn individuele merites onderzocht wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog een bundel met 27 stukken.

Ter terechtzitting laat verzoekende partij nog een aanvullende nota aan de Raad geworden met volgende nieuwe elementen: een vertaling van de krantenkoppen van de stukken 10-20 en 24 en 26 (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Verzoeker voert aan dat hij ten gevolge van zijn diensten als chauffeur van de burgemeester onder druk werd gezet door vier mannen die hem en zijn familie bedreigden en dat hij op 27 augustus 2004, nadat hij bedreigd werd door R. T. met een pistool, samen met zijn neef N. M., gewapend naar een café ging waar twee van de mannen zich bevonden en waarop een beschieting plaatsvond waarbij een toevallige caféganger om het leven kwam. Verzoeker stelt voorts dat zijn neef N. M. later beschoten werd en uiteindelijk aan zijn verwondingen overleed, waarna zijn familie opgesloten leeft uit vrees voor verdere represailles. Verzoeker geeft tevens aan dat hij bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 25 jaar wegens moord met voorbedachten rade.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd omdat Albanië als veilig land van herkomst moet worden beschouwd en uit het dossier voorts blijkt dat (i) uit de vaststelling dat verzoeker pas op 10 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende in België - terwijl hij reeds 15 jaar voortvluchtig, waarvan 11 jaar in België, leefde - geenszins in overeenstemming te brengen is met zijn vrees voor vervolging, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming en zijn laattijdig verzoek om internationale bescherming lijkt te zijn ingediend teneinde de uitvoering van een op handen zijnde beslissing die tot zijn verwijdering zou leiden uit te stellen of te verijdelen; (ii) de bewering als zou er een politieke vete aan de grondslag liggen van de feiten op 27 augustus 2004 geen weerslag vindt in het door hem voorgelegde vonnis, noch in de verklaringen van zijn dochter en ex-vrouw, alsook evenmin melding wordt gemaakt van het feit dat R. T. verzoeker eerder die dag bedreigde door een pistool tegen zijn hoofd te houden en de door verzoeker voorgehouden versie van de feiten bovendien niet overeenstemt met de feiten zoals opgenomen in het vonnis; (iii) het ongeloofwaardig is dat verzoeker niet zou weten of hij zelf al dan niet geschoten heeft en het gegeven dat er nog met een tweede wapen werd geschoten zijn uitleg ondergraaft dat hij enkel het automatische wapen uit de handen van zijn neef zou hebben getrokken; (iv) verder geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou zijn veroordeling in elkaar zijn gestoken door zijn vier belagers en rechter D. M. nu het vonnis werd geveld door drie rechters, waarbij D. M. nergens vermeld wordt, verzoeker door een advocaat verdedigd werd en hij bovendien geen enkel begin van bewijs voorlegt van de door hem beweerde corruptie of beïnvloeding van zijn rechtszaak; (v) verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Albanië in geval van problemen met B. L., T. B. en B. P. geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten nu uit niets blijkt dat er anno 2019 geen beroep zou kunnen worden gedaan op de in beschermingsmogelijkheden, zoals worden toegelicht; (vi) verzoekers verwijzingen naar een incident waarbij vier agenten gedood werden en naar een incident waarbij een gedetineerde in zijn cel door een sluipschutter gedood werd niet kan leiden tot het besluit dat er geen doeltreffende bescherming vanwege de Albanese autoriteiten voorhanden is en verzoeker *in casu* niet aantoont dat hij persoonlijk niet in staat was om zich te beroepen op doeltreffende bescherming vanwege zijn autoriteiten en (vii) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft

kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht wijst op verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming. Verzoekers houding getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Hoewel verzoeker reeds 15 jaar voortvluchtig zou zijn geweest, waarvan 11 jaar in België diende hij slechts op 10 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in België in en dit nadat hij op 18 juli 2019 werd opgepakt en opgesloten in de gevangenis van Antwerpen met het oog op zijn uitlevering naar Albanië. De argumentatie in het verzoekschrift dat hij gedurende al die jaren nooit gedegen juridisch advies inwon en zijn vrees om uitgeleverd te worden aan Albanië hem ervan weerhield om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Te meer daar verzoeker zelf erop wijst dat zijn vrouw en kinderen, die ook in België verblijven, wel degelijk hun weg vonden naar de asielprocedure. Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.3.4. Verder overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden als volgt:

“Daarnaast is het frappant dat waar u liet uitschijnen dat een politieke vete aan de grondslag van de feiten op 27 augustus 2004 lag (CGVS, p. 9-10), hierover in het vonnis met geen woord gerept wordt. Ook uw dochter en uw ex-echtgenote verwezen op geen enkel moment naar een politieke rivaliteit die aan de oorzaak van de feiten zou liggen. Ook uw bewering dat R. T. u eerder op de dag bedreigde door een pistool tegen uw hoofd te plaatsen, vindt in de processen-verbaal waar in het vonnis van 27 september 2005 naar verwezen worden, geen enkele weerslag. Nochtans beweerde u dat heel de stad gezien heeft dat er een pistool tegen uw hoofd werd geplaatst (CGVS, p. 9). Voorts stemt uw versie van de feiten niet overeen met het overzicht van de feiten in het vonnis. In het vonnis wordt immers gewag gemaakt van een tweede wapen, een pistool, waarvan op de plaats delict drie kogelhulzen werden teruggevonden. U maakte hiervan geen enkele melding. U beweerde dat toen u aan het café aankwam uw neef N. M. het vuur opende met uw automatisch wapen. U zou het wapen uit zijn handen genomen hebben en het op de grond gegooid hebben. U kon niet zeggen of u al dan niet zelf ook geschoten had (CGVS, p. 10). Dat u niet zou weten of u zelf al dan niet geschoten hebt, is op zich reeds volstrekt ongeloofwaardig. Het gegeven dat er nog met een tweede wapen werd geschoten ondergraaft uw uitleg dat u enkel het automatische wapen uit de handen van uw neef getrokken zou hebben, eens te meer. Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat u de feiten in een andere context probeert te plaatsen en dat u uw eigen aandeel in de feiten tracht te minimaliseren.”

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing pertinent opgemerkt dat: *“Voorts kan aan uw bewering dat uw veroordeling in elkaar werd gestoken door uw vier belagers en rechter D. M., de peter van R. T., in een visrestaurant geen enkel geloof gehecht worden. U beweerde dat D. M. uw vonnis uitsprak (CGVS, p. 14). Het vonnis van de rechtbank van Kurbin d.d. 27 september 2005 dat door uw advocaat daags na het persoonlijk onderhoud werd overgemaakt, vermeldt namelijk dat de rechtbank van Kurbin tijdens de zitting was samengesteld uit voorzitter Gr. Le. rechter N. C. en rechter E. Dh.. De naam van D. M. wordt nergens vermeld. Niet alleen blijkt uit het vonnis dat er drie rechters zich over uw zaak bogen, tevens blijkt dat u verdedigd werd door uw advocaat, hetgeen u overigens zelf bevestigde. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u geen enkel begin van bewijs van de door u beweerde corruptie of beïnvloeding van uw rechtszaak aanbracht.”*

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud herhaaldelijk verwees naar de rol van D. M., die als peter van R. T. verwickeld was in een belangenconflict en dat D. M. niet de rechter was die het vonnis uitsprak, maar wel de bevoegde onderzoeksrechter was, kan de Raad na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd - waarin hij immers verklaarde dat zijn vier belagers en D. M. alles in elkaar hebben gestoken en waarin hij letterlijk aangaf over D. M. als volgt: *“Zo’n rechter is hij, iemand die mij ook veroordeeld heeft”* (administratief dossier, stuk 6, p. 15) - en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waarin terecht wordt overwogen dat verzoeker foutief D. M. als rechter aanduidt van het vonnis van de rechtbank van Kurbin.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat er met betrekking tot de andere bij de rechtsgang betrokken actoren een aantal opmerkelijke vaststellingen kunnen worden gedaan, meer bepaald dat G. T. in 2018 uit zijn functie werd ontheven omwille van het niet in kaart brengen van zijn inkomensstromen alsook het bewust niet opstarten van een vervolging in twee zaken, dat N. G. L. momenteel wordt onderzocht voor verdachte transacties en dat E. D. voorwerp uitmaakte van een onderzoek maar werd vrijgesproken en hij hiertoe nog verwijst naar internetartikelen (verzoekschrift, stukken 24-27, waarbij de URL's van stukken 26 en 27 dezelfde zijn), merkt de Raad vooreerst op dat de link met betrekking tot stuk 25 niet langer beschikbaar is, alsook dat geen van deze stukken vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nu de vertaling die aan de ter terechtzitting voorgelegde aanvullende nota geenszins aan deze vormvereisten voldoet (rechtsplegingsdossier, stuk 10. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen. Hoe dan ook dient erop gewezen dat verzoeker met deze stukken, zo hieruit al zou blijken dat één of meerdere rechters zich schuldig zouden hebben gemaakt aan corruptie, geenszins aantoont dat er in zijn rechtszaak sprake was van corruptie. Meer nog, hieruit zou slechts kunnen blijken dat er in Albanië wel degelijk wordt opgetreden tegen corruptie. Verzoeker laat derhalve na om aan te tonen dat er *in casu* corruptie of beïnvloeding plaatsvond van zijn rechtszaak.

Met betrekking tot de argumentatie dat het aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekwam om een onderzoek te doen naar de betrokken actoren, dient nog te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

De voormelde vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou de door hem beweerde problemen een politieke grondslag hebben, noch dat de tegen hem aanhangig gemaakte rechtszaak beïnvloed zou zijn geweest of er in dit kader sprake was van corruptie, zoals hij nochtans in het verzoekschrift lijkt voor te houden.

Zelfs indien aan verzoekers voormelde problemen en vrees geloof zou kunnen worden gehecht, dan nog dient opgemerkt dat hij geenszins aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Albanië in geval van problemen met R. T., B. L., T. B. en Be. P. geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten. In dit verband wordt in de bestreden beslissing nog terecht opgemerkt als volgt: *“(…) U beweerde weliswaar dat u begin jaren 2000 naar politiecommissaris Altin Çato was gestapt nadat u herhaaldelijk bedreigd en geïntimideerd was door hen. De commissaris zou u*

geantwoord hebben dat hij niets tegen hen kon beginnen aangezien het om zware criminelen ging (CGVS, p. 9-11). Echter, uit niets blijkt dat u in geval van problemen met deze personen actueel anno 2019 geen beroep zou kunnen doen op de hieronder geciteerde beschermingsmogelijkheden." Verder blijkt uit de objectieve informatie dat in Albanië maatregelen werden en worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen (*infra*).

2.3.5. Hoewel op zich niet wordt betwist dat verzoeker een vrees koestert voor bloedwraak door de familie van L. S. bij een terugkeer naar Albanië, maakt hij geenszins aannemelijk hiervoor geen beroep te kunnen doen op de Albanese autoriteiten. Te dezen staat in de bestreden beslissing nog op goede gronden te lezen als volgt: "(...) U stelde dat de autoriteiten u nooit zouden beschermen. U verwees daarbij naar een incident van een tiental jaar geleden waarbij een misdadiger vier politieagenten doodde en naar een incident van twee jaar terug waarbij een gedetineerde in de gevangenis door een scherpschutter vermoord werd. Vervolgens gaf u zelf toe dat deze incidenten geen enkel verband houden met uw zaak (CGVS, p. 17)."

Verzoeker toont hoe dan ook in het kader van voormelde problemen in zijn eigen land van herkomst niet aan dat hij verstoken zou blijven van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit kader dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffende juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De bescherming door de nationale autoriteiten moet daadwerkelijk maar niet absoluut zijn en hoeft geen bescherming tegen elk feit begaan door derden te bieden (RVS 12 februari 2014, nr. 226.400).

In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's

bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.”

Daarnaast staat in de bestreden beslissing nog terecht te lezen als volgt:

“Betreffende uw verwijzingen naar een incident waarbij vier agenten gedood werden en naar een incident waarbij een gedetineerde in zijn cel door een sluipschutter gedood werd, kan er worden vastgesteld dat deze informatie de inhoud van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, niet kan weerleggen en niet kan besluiten tot de afwezigheid van doeltreffende bescherming vanwege de autoriteiten in Albanië. Hoewel de staat verplicht is doeltreffende bescherming aan zijn burgers te bieden, is deze verplichting niet absoluut en kan dit niet worden begrepen als een resultaatsverbintenis (RvV nr. 190.522 van 8 augustus 2017). Zo houdt het begrip doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet niet in dat er op het grondgebied van het land geen machtsmisbruik mag worden vastgesteld maar moet dit worden begrepen als de verplichting voor deze staat om alles in het werk te stellen om deze feiten te voorkomen of te vervolgen en te bestraffen (CCE, arresten nr. 76466 van 5 maart 2012 en nr. 91669 van 19 november 2012). Met andere woorden, het feit dat de autoriteiten in bepaalde omstandigheden hun bescherming niet volledig konden garanderen, betekent niet dat deze bescherming in het algemeen en in uw geval in het bijzonder niet doeltreffend is. Aangezien Albanië een beschermingssysteem heeft ingevoerd en het niet blijkt dat u er geen toegang toe kunt hebben, dient u te bewijzen dat u persoonlijk niet in staat was u te beroepen op doeltreffende bescherming vanwege uw autoriteiten. In casu is dit echter niet het geval. Overigens kan nog gewezen worden op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie betreffende de moord op vier politieagenten in 2009 dat de dader meteen werd gevat en veroordeeld werd tot een levenslange gevangenisstraf, die weliswaar later werd omgezet in een celstraf van 25 jaar.” Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde, omstandige analyse en motivering inzake de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst. Dat corruptie en georganiseerde misdaad in zijn land van herkomst nog een probleem vormen en dat er op dit vlak nog een aantal hervormingen nodig zijn, zoals onder meer blijkt uit de door hem aangehaalde rapporten en artikelen (verzoekschrift, stukken 4, 6 en 8-9), betreft namelijk een gegeven dat in de voormelde motivering en de informatie waarop deze motivering schraagt uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. De door verzoeker aangehaalde informatie, die overigens grotendeels van minder recente

datum is, ligt derhalve in lijn met de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie waarop voormelde analyse is gestoeld.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat er veel ruchtbaarheid gegeven is aan zijn arrestatie in de Albanese en Belgische media (verzoekschrift, stukken 13-22) *“hetgeen het risico in zijn hoofde nog verhoogt”*, dat hij in sommige artikelen als dader van de moord wordt aanzien en dat er in Nederland in 2014 een uitlevering van een Albanese onderdaan werd tegengehouden omdat de Albanese autoriteiten onvoldoende konden aantonen of ze effectief bescherming konden bieden (verzoekschrift, stuk 23), benadrukt de Raad, daargelaten de vaststelling dat de stukken 13-20 niet vergezeld zijn van een vooreensluitend verklaarde vertaling zoals voorzien in artikel 8 PR RvV, vooreerst dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming, zodat de verwijzing naar de Nederlandse zaak op zich niet kan volstaan. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat, hoewel er nog steeds ruimte is voor hervorming, er sinds 2014 diverse maatregelen werden en worden genomen om corruptie aan te pakken en georganiseerde misdaad te bestrijden en dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen, alsook dat de Albanese overheid bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvet. Verzoeker toont, gelet op het voorgaande, niet aan dat hij persoonlijk verstoken zou blijven van doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Voor het overige beperkt verzoeker zich ertoe zijn eerdere verklaringen te herhalen en te bevestigen, het verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij evenwel moet worden benadrukt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en de bestreden beslissing op algemene wijze te ontkennen. Hiermee doet verzoeker evenwel op generlei wijze afbreuk aan de hoger gedane vaststellingen en overwegingen.

Gelet op de voormelde, omstandige motivering en de informatie waarop deze motivering is gesteund, dient *in casu* te worden besloten dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming en ondersteuning bieden en dat aangenomen kan worden dat verzoeker zich bij eventuele (verdere) problemen toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege zijn nationale overheden.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in het feit dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 15 februari 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

2.3.6. Zo verzoeker nog benadrukt dat zijn ex-vrouw en hun kinderen op 16 oktober 2008 erkend zijn als vluchteling in België (verzoekschrift, stuk 2), dient er vooreerst op gewezen dat noch uit het administratief dossier, noch uit de beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus kan blijken op grond waarvan hen deze status werd verleend.

Hoe dan ook dient *in casu* te worden vastgesteld dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Albanese overheid zich steeds meer bewust is van de bloedwraakproblematiek en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete, alsook dat de Albanese overheid verschillende initiatieven en maatregelen heeft genomen en nog steeds neemt teneinde de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen en om de wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging te garanderen. Hieruit blijkt aldus dat de situatie in het land van herkomst heden grondig gewijzigd is ten aanzien van de situatie ten tijde van de erkenning van verzoekers ex-vrouw en kinderen.

In dit verband kan er bovendien nog worden gewezen op 's Raads arrest nr. 193 920 van 19 oktober 2017 waarbij in hoofde van E. N., die verzoeker als zijn grootoom aanduidt en die verwijst naar hetzelfde schietincident in 2004 en daaropvolgende bloedwraak, werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming om te buigen.

Vooreerst overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden:

"De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Het gegeven dat u van 2002 tot 2004 als chauffeur voor de gemeente Kurbin werkte, wordt niet betwist. De verklaring van Ba. R. betreft een subjectieve weergave. In zijn verklaring stelt hij weliswaar dat u een dispuut had met de familie T., die van SP-signatuur is, maar hij spreekt zich geenszins uit over de ware aanleiding van het incident. De verklaring van de DP bevestigt dat u lid was van de partij maar niets meer dan dat. Het gegeven dat u een volmacht gaf aan uw advocaat om u te verdedigen in de rechtbank wordt niet betwist. Het attest van het universitair ziekenhuis van Tirana bevestigt dat N. M. aldaar overleden is na verwonding door een vuurwapen, maar zegt niets over de omstandigheden waarin dit gebeurde. De beslissing van de procureur van het gerechtelijk district van Kurbin vermeldt dat het strafonderzoek naar de moord op N. M. wordt stopgezet omdat het na onderzoek niet mogelijk bleek de dader te identificeren. Nergens blijkt uit dit document of uit de andere door u neergelegde documenten dat er enig verband bestaat tussen de schietpartij op 27 augustus 2004 en de moord op N. M. in 2005. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat het feit dat de dader in een strafonderzoek niet wordt gevonden veel oorzaken kan hebben, en geenszins volstaat om te besluiten tot onwil of onvermogen van de autoriteiten om bescherming te bieden aan u of uw familie. De overige stukken tonen aan dat u in 2005 werd veroordeeld voor moord met voorbedachten rade en dat er thans een uitleveringsverzoek voor u hangende is."

Waar verzoeker voorhoudt dat uit verschillende Albanese persartikelen (verzoekschrift, stukken 10-12) blijkt dat de procureur in de zaak van zijn neef N. M. in 2013 is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar voor corruptie, merkt de Raad op dat, daargelaten de vaststelling dat deze stukken niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals voorzien in artikel 8 van het PR RvV, dit niets zegt over het specifieke strafonderzoek van de moord op N. M. en hieruit bovendien kan worden afgeleid dat er daadwerkelijk wordt opgetreden tegen corruptie. Zo verzoeker nog meent dat het aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt om een onderzoek te voeren naar de betrokken onderzoeksrechter, benadrukt de Raad opnieuw dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Verzoeker brengt derhalve geen enkel valabel argument bij om aan te tonen dat er een oorzakelijk verband zou bestaan tussen de schietpartij op 27 augustus 2004 en de moord op zijn neef N. M. in 2005.

De aan het verzoekschrift gevoegde artikelen en rapporten gaande over bloedwraak (stukken 3-4 en 6) zijn van louter algemene aard en hebben geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd, dan wel dat hij geen beroep zou kunnen doen op de nodige bescherming en ondersteuning vanwege zijn nationale overheden. Verzoeker dient immers *in concreto* aan te tonen dat hij niet in staat is om zich te beroepen op doeltreffende bescherming vanwege zijn autoriteiten en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Het rapport “*Unicef. Children’s Equitable Access to Justice: Central and Eastern Europe and Central Asia*” van mei 2015 (stuk 5) en de “*Consideration of reports submitted by States parties under article 44 of the Convention. Concluding observations: Albania*” van Committee on the Rights of the Child van 5 oktober 2012 (stuk 7) hebben betrekking op het Kinderrechtenverdrag en de specifieke situatie van kinderen onder meer in Albanië. De Raad ziet evenwel niet in hoe dit betrekking heeft op verzoekers verzoek om internationale bescherming en hij laat ook na om dit te verduidelijken doorheen zijn verzoekschrift.

De overige door verzoeker neergelegde documenten (verzoekschrift, stukken 2, 4, 6, 8-9 en 12-27 en rechtsplegingsdossier, stuk 10) kunnen, gelet op hetgeen hieromtrent hoger reeds werd vastgesteld, evenmin een ander licht werpen op het voorgaande.

2.3.10. Waar verzoeker nog een schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekers, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.3.11. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER